

KATONA NIKOLAS

A DRÁMAPEDAGÓGIA JELENTŐSÉGE AZ OKTATÁSBAN

A drámapedagógia jelensége nem új keletű dolog, hiszen már a húszas évek második felétől jelen van az oktatásban, de manapság még mindig viszonylag kevés pedagógus használja a tanítási órán, vagy az óraszámok csökkenése miatt elég szűk teret kapnak a tanárok, hogy ezzel a módszerrel is valamilyen élményszerű oktatást tudjanak nyújtani a tanulóknak.

Felmerül a kérdés: *Miben ad ez a módszer újabb perspektívát az irodalom oktatásának, s miképp sajátítják el a tanulók az újabb ismereteket?* A válasz a részletekben rejtőzik.

Maga a dráma jelentése tenni vagy cselekedni (*dran* – ógörög eredetű szó), amely már a jelentésében sugallja, hogy a diákok szerves részét képezik a módszernek, s önmaguk által, cselekedetek és különböző fizikai aktivitások útján sajátítják el az új ismereteket. Ha a módszert nézzük, akkor a dráma egyfajta eszköz ahhoz, hogy a diákok megismerjenek egy olyan képzeletbeli világot, amelybe bele tudják magukat képzelni. Belebújhatnak egy képzeletbeli szereplő bőrébe, de akár felvehetik egy már létező szereplő személyiségét is, ezáltal jobban tudnak majd azonosulni azzal, ha a valós életben beleütköznek egy olyan problémába, amelyet már előzőleg az órákon orvosoltak. Összességében a dráma pedagógiai célja, hogy a tanulók aktívá vagy cselekvővé váljanak az órákon, ne a tanár legyen a középpontban, ezáltal megszűnik a megszokott frontális oktatási módszer, s a tanulók közös erővel, de játékos és interaktív formában tanulják meg az új tananyagot.¹

A drámapedagógia igazán csak akkor hatékony, ha kellemes légkör uralkodik az osztályteremben mind a tanár, mind a gyerekek részéről. Nagyon fontos,

hogy a felek támogassák és partnerként kezeljék egymást, s nem utolsó sorban bízzanak egymásban, hiszen a módszer alapfeltétele a bizalom. A dráma tehát csak akkor igazán jó, ha a játékok során fejlődik a tanulók kreativitása, illetve személyiségük, de fontos még szem előtt tartani, hogy a gyermekekben meglegyen a felfedezés iránti szándék, és e módszer a helyes döntés örömét biztosítsa számukra.²

A következőkben bemutatnák néhány technikát, melyeket a tanár fel tud használni a tanítási órák során:

Improvizáció: a módszer lényege, hogy a tanulók improvizatív módon adnak elő egy általuk vagy a tanár által választott szövegrészletet. A tanulóknak lehetőségük nyílik arra, hogy felhasználják saját kreatív eszköztárukat, így fejlődik a kooperáció is az osztályban.

Tanár a szerepben: ez hasonlít az előző módszerhez, ám itt a tanár is aktív résztvevője az eseményeknek. Megszűnik az alá-fölérendelt viszony a tanár és a diákok közt, s ezáltal mindkét fél egyenlőnek tekinthető, ám nagyon vigyázni kell e módszer használatakor, hogy a pedagógusnak megmaradjon a tekintélye.

Élő szobor/ Fagyott kép: a tanulók párokban, de lehetőleg az a legjobb, ha nagyobb csoportokban dolgoznak. A tanár kiválaszt egy adott jelenetet (lehet ez akár regényből, de legjobb, ha drámából), s a diákoknak az a feladatuk, hogy az adott jelenetet imitálják, s egy élő szobor-csoportot kell alkotniuk, a többi cso-

portnak pedig ki kell találni, melyik műből való az, amit látnak. Itt a diákok kreativitása határtalan, hiszen számos dolgot felhasználhatnak (jelmezek, kosztümök, különféle tárgyak...). Ez a módszer legjobban akkor alkalmazható, ha olyan műveket választunk, amiket már a diákok ismernek, így sokkal jobban elő tudják adni a többiek előtt.

Tükörkép: ez egy nagyon régi színházi technika, de akár az óra elején, akár az óra végén is nagyon jól alkalmazható. A tanulók párokat alkotnak: egyikük a tükör szerepét ölti magára, másikuk a tükörkép, s a játék lényege, hogy a tükörkép imitálja a tükör mozgását. A játék végén a tanulók szerepet cserélhetnek. Ez a módszer nagyon jól alkalmazható akkor, ha még maradt pár percünk az órából, s szeretnénk kitölteni, vagy ha az osztályban szeretnénk megerősíteni a köteléket a tanulók között.³

Összességében kijelenthetjük, hogy a drámapedagógia módszereit sokkal inkább be kellene vonni a mindennapi oktatás szerves részébe, hiszen a diákoknak szükségük van olyan oktatási módszerekre is, amelyek nagyban hozzájárulnak ahhoz, hogy az új anyag elsajátítása élvezetet nyújtson számukra, s játékos feladatok révén sajátítsák el az új ismereteket.

JEGYZETEK:

¹ DEMÉNY, Piroksa: *Dramatikus módszerek az irodalomtanításban*. http://orszavak.nyeomszsz.org/pdf/09_Demeny+Piroksa_Dramatikus+modszerek+az+irodalomtanitasban.pdf Letöltve: 2017.04.12.

² U.o.

³ PUSKÁS, Andrea: *The Challenges and Practices of Teaching Young Learners*. Komárno: J. Selye University, Faculty of Education. 2016. 50.-54. o. ISBN: 978-80-8122-178-1

